

ایران، نه موضوع معامله است و نه سرزمین قیمومت قراردادهای جمهوری اسلامی از دید مردم ایران غیر قانونی اند

تیر ۲۵۸۵

ما برای پایان دادن به سلطه جمهوری اسلامی مبارزه می‌کنیم، نه برای آنکه سلطه‌ای داخلی با سلطه‌ای خارجی جایگزین شود. جمهوری اسلامی نزدیک به پنج دهه است که ایران را از آزادی، کرامت انسانی، مردم‌سالاری و حاکمیت ملی محروم کرده است. ملت ایران حق دارد برای پایان دادن به این حکومت و برپایی سامانه‌ای سکولار، مردم‌سالار و قانون‌مدار مبارزه کند.

اما مبارزه ما برای آزادی، هرگز به معنای چشم پوشی از استقلال، یکپارچگی سرزمینی و حقوق ملی ایران نیست. امروز که در گفتگوهای منطقه‌ای درباره امنیت شاخاب پارس، تنگه هرمز، رفت و آمد کشتی‌ها، منابع انرژی و نظم آینده منطقه تصمیم‌گیری می‌شود، یادآور می‌شویم که جمهوری اسلامی، به سبب نداشتن مشروعیت ملی، حق ندارد خاک، آب‌ها، جزایر، منابع طبیعی یا حقوق تاریخی ملت ایران را موضوع معامله، امتیازدهی یا سازش برای بقای خود قرار دهد.

خاک، آب‌ها و منابع ایران دارایی هیچ حکومت گذرایی نیستند؛ میراث مشترک نسل‌های گذشته و امانتی در دست نسل امروز برای آیندگان‌اند. به باور ما، یکی از عواملی که قدرت‌های خارجی را در رویارویی با جمهوری اسلامی جسورتر کرد، این واقعیت بود که بخش بزرگی از ملت ایران، در درون و بیرون کشور، این حکومت را نماینده خود نمی‌دانست. این همراهی نه نظامی، بلکه اخلاقی، رسانه‌ای و در عرصه افکار عمومی بود.

اما این همراهی هرگز به معنای دادن اختیار ایران به قدرتی خارجی نیست.

ما میان ملت‌ها و دولت‌ها دشمنی نمی‌خواهیم. دست دوستی خود را به سوی همه ملت‌های جهان دراز می‌کنیم و خواهان روابطی بر پایه احترام متقابل، همکاری، صلح و منافع مشترک هستیم. با این همه، دوستی با جهان به معنای وابستگی به جهان، و دریافت کمک برای آزادی به معنای پذیرش قیمومت پس از آزادی نیست.

ایران نه اشغال داخلی را می‌پذیرد، نه سلطه خارجی را.

نه یک سانتی‌متر از خاک ایران، نه یک وجب از آب‌های سرزمینی آن، نه جزایر ایرانی، نه منابع انرژی کشور و نه هیچ بخشی از حقوق ملی شهروندان ایران، نمی‌تواند موضوع واگذاری، معامله یا مصالحه قرار گیرد.

هرگونه اختلاف یا ادعای سرزمینی باید تنها از سوی حکومتی مشروع، برخاسته از رأی آزاد ملت ایران و در چارچوب منافع ملی و حقوق بین‌الملل بررسی شود؛ نه از سوی حکومتی که برای ماندگاری خود به پشتیبانی خارجی نیاز دارد.

جمهوری اسلامی خواهد رفت؛ اما آینده ایران را نه واشنگتن، نه مسکو، نه پکن، نه بروکسل و نه هیچ پایتخت دیگری تعیین نخواهد کرد. آینده ایران را تنها ملت ایران تعیین می‌کند.

ما با صدایی رسا اعلام می‌کنیم:

ایران نه قیم می‌خواهد، نه سلطه‌گر.

ایران، از آن ملت ایران است.

سازمانهای هموند جبهه هماهنگ مبارزان ایران:

انجمن ایران در دالاس، انجمن ایرانی برای صلح و آزادی و عدالت، انجمن پزشکان پادشاهی خواه ایران، انجمن زنان پارسی در سوئد، انجمن فرهنگ ایران زمین، بنیاد اروپایی زرتشت شناسی، تشکیلات لوس آنجلس-ایران، پشتیبانان جنبش دموکراسی، پیمان برای دموکراسی، جمعیت آزادیخواهان ایرانی در فرانسه، جمعیت خرد پیشگان ریشه‌ای، جنبش حمایت از مبارزات ملت ایران، جنبش زنان ایران، حزب ایران نوین (سیاتل)، حزب دموکرات مردم ایران، رادیو آزادگان، سازمان ایران پاد، سازمان پان ایرانیست، سازمان رهایی ایران، سازمان جوانان هوادار مشروطه پادشاهی، سازمان حقوق بشر برای آزادی زندانیان سیاسی، سازمان سرباز، سازمان سکولارهای دموکرات ایران، سازمان مشروطه خواهان ایران پادشاهی، سازمان مشروطه خواهان بلوچ، سازمان نگهبانان ایران جاوید، سازمان نظم نوین ایرانیان، سازمان نهال، سازمان همبستگی زنان ایران، شورای اتحاد و همبستگی نیویورک، کانون اروپایی برای آموزش جهان بینی زرتشت، کانون خرد، کنگره همبستگی ایرانیان، نگهبانان یکپارچگی ایران.

Iran Is Neither a Bargaining Chip, Nor a Protectorate

The agreements Concluded by the Islamic Republic are illegitimate in the eyes of the Iranian people.

July 2026

We are fighting to end the rule of the Islamic Republic—not to replace one form of domestic domination with foreign domination.

For nearly five decades, the Islamic Republic has deprived Iran of freedom, human dignity, democracy, and national sovereignty. The Iranian people have the right to struggle to end this regime and establish a secular, democratic, and law-based system.

Our struggle for freedom, however, never means compromising Iran's independence, territorial integrity, or national rights.

Today, as regional negotiations are shaping the security of the Persian Gulf, the Strait of Hormuz, maritime navigation, energy resources, and the future order of the region, we emphasize that the Islamic Republic, lacking national legitimacy, has no right to bargain away, concede, or compromise Iran's land, waters, islands, natural resources, or the historical rights of the Iranian people in exchange for its own survival.

Iran's land, waters, and resources are not the property of any temporary government. They are the shared heritage of past generations and a trust held by the present generation for those yet to come.

We believe that one of the factors that emboldened foreign powers in confronting the Islamic Republic was the fact that a large portion of the Iranian people, both inside and outside the country, did not regard this regime as their legitimate representative. This support was not military; it was moral, public, and expressed through the media and international public opinion.

But such support must never be understood as granting any foreign power authority over Iran.

We seek no hostility between nations or governments. We extend a hand of friendship to all the peoples of the world and seek relations founded on mutual respect, cooperation, peace, and shared interests. Yet friendship with the world does not mean dependence upon it, and receiving assistance in the struggle for freedom does not mean accepting foreign tutelage after freedom has been achieved.

Iran accepts neither domestic occupation nor foreign domination.

Not one centimeter of Iranian soil, not one part of its territorial waters, not its Iranian islands, not the country's energy resources, and not any part of the national rights of Iranian citizens may be transferred, traded away, or made the subject of political compromise.

Any territorial dispute or claim must be examined only by a legitimate government arising from the freely expressed will of the Iranian people, and only within the framework of Iran's national interests and international law—not by a regime that depends on foreign support for its survival.

The Islamic Republic will go soon. But Iran's future will not be determined by neither by Washington, nor Moscow, nor Beijing, nor Brussels, nor by any other foreign capital.

Iran's future will be determined by the Iranian people alone.

We declare in a clear and unwavering voice:

Iran needs neither a guardian nor a master.

Iran belongs to the Iranian people.

L'Iran n'est ni un objet de négociation, ni un territoire sous tutelle

Les accords conclus par la République Islamique sont illégitimes aux yeux du peuple iranien.

Juillet 2026

Nous luttons pour mettre fin à la domination de la République Islamique, et non pour remplacer une domination intérieure par une domination étrangère.

Depuis près de cinq décennies, la République Islamique prive l'Iran de liberté, de dignité humaine, de démocratie et de souveraineté nationale. Le peuple iranien a le droit de lutter pour mettre fin à ce régime et instaurer un système laïque, démocratique et fondé sur l'État de droit.

Mais notre combat pour la liberté ne saurait en aucun cas être interprété comme un renoncement à l'indépendance de l'Iran, à son intégrité territoriale ou à ses droits nationaux.

À l'heure où des négociations régionales portent sur la sécurité du Golfe Persique, du détroit d'Ormuz, de la liberté de navigation, des ressources énergétiques et du futur ordre régional, nous rappelons que la République Islamique, faute de toute légitimité nationale, n'a aucun droit de faire du territoire iranien, de ses eaux territoriales, de ses îles, de ses ressources naturelles ou des droits historiques du peuple iranien un objet de marchandage, de concession ou de compromis destiné à assurer sa propre survie.

Les terres, les eaux et les ressources naturelles de l'Iran n'appartiennent à aucun gouvernement de passage. Elles constituent l'héritage commun des générations passées et un dépôt confié à la génération présente au bénéfice des générations futures.

À nos yeux, l'une des raisons qui ont encouragé certaines puissances étrangères à agir avec davantage d'assurance face à la République Islamique réside dans le fait qu'une grande partie de la nation iranienne, à l'intérieur comme à l'extérieur du pays, ne reconnaissait pas ce régime comme son représentant légitime. Ce soutien n'était pas militaire ; il était moral, médiatique et s'exprimait dans le domaine de l'opinion publique internationale.

Mais ce soutien ne saurait en aucun cas être interprété comme une délégation d'autorité sur l'Iran à une puissance étrangère.

Nous ne recherchons l'hostilité envers aucun peuple ni aucun État. Nous tendons la main à toutes les nations du monde et souhaitons bâtir des relations fondées sur le respect mutuel, la coopération, la paix et les intérêts communs. Toutefois, l'amitié avec le monde ne signifie pas la dépendance à son égard, pas plus que recevoir une aide pour conquérir la liberté ne signifie accepter une tutelle étrangère une fois cette liberté retrouvée.

L'Iran n'accepte ni une occupation intérieure, ni une domination étrangère.

Pas un centimètre du territoire iranien, pas une parcelle de ses eaux territoriales, aucune de ses îles, aucune de ses ressources énergétiques, ni aucune composante des droits nationaux des citoyens iraniens ne peuvent faire l'objet d'une cession, d'un marchandage ou d'un compromis politique.

Tout différend ou toute revendication territoriale ne pourra être examiné que par un gouvernement légitime, issu de la libre volonté du peuple iranien, et uniquement dans le respect des intérêts nationaux de l'Iran et du droit international — jamais par un régime qui dépend d'un soutien étranger pour assurer sa survie.

La République Islamique disparaîtra. Mais l'avenir de l'Iran ne sera décidé ni à Washington, ni à Moscou, ni à Pékin, ni à Bruxelles, ni dans aucune autre capitale.

L'avenir de l'Iran appartient au peuple iranien, et à lui seul.

Nous l'affirmons d'une voix claire et sans équivoque :

L'Iran n'a besoin ni d'un tuteur, ni d'un maître.

L'Iran appartient au peuple iranien.

Iran ist weder Verhandlungsmasse noch ein Land unter Vormundschaft

Die von der Islamischen Republik geschlossenen Abkommen sind aus Sicht des iranischen Volkes rechtswidrig,

(July 2026)

Wir kämpfen für die Beendigung der Herrschaft der Islamischen Republik – nicht dafür, eine innere Fremdherrschaft durch eine äußere zu ersetzen.

Seit beinahe fünf Jahrzehnten beraubt die Islamische Republik Iran seiner Freiheit, der Menschenwürde, der Demokratie und der nationalen Souveränität. Das iranische Volk hat das Recht, für das Ende dieses Regimes und für die Errichtung einer säkularen, demokratischen und rechtsstaatlichen Ordnung zu kämpfen.

Unser Kampf für die Freiheit bedeutet jedoch niemals, auf die Unabhängigkeit Irans, seine territoriale Unversehrtheit oder seine nationalen Rechte zu verzichten.

In einer Zeit, in der in regionalen Verhandlungen über die Sicherheit des Persischen Golfs, die Straße von Hormus, die Freiheit der Schifffahrt, die Energieressourcen und die künftige Ordnung der Region entschieden wird, erinnern wir daran, dass die Islamische Republik aufgrund ihrer fehlenden nationalen Legitimität kein Recht hat, das iranische Staatsgebiet, seine Gewässer, seine Inseln, seine natürlichen Ressourcen oder die historischen Rechte des iranischen Volkes zum Gegenstand von Verhandlungen, Zugeständnissen oder Kompromissen zur Sicherung ihres eigenen Fortbestands zu machen.

Das Land, die Gewässer und die Ressourcen Irans sind nicht das Eigentum irgendeiner vorübergehenden Regierung. Sie sind das gemeinsame Erbe vergangener Generationen und ein der heutigen Generation anvertrautes Gut für die kommenden Generationen.

Unserer Auffassung nach bestand einer der Gründe, die ausländische Mächte in ihrer Konfrontation mit der Islamischen Republik selbstbewusster auftreten ließen, darin, dass ein großer Teil der iranischen Nation – innerhalb wie außerhalb des Landes – dieses Regime nicht als ihre legitime Vertretung betrachtete. Diese Unterstützung war nicht militärischer Natur, sondern moralischer, medialer und gesellschaftlicher Art und äußerte sich in der öffentlichen Meinung.

Diese Unterstützung darf jedoch niemals als Übertragung der Verfügungsgewalt über Iran an eine ausländische Macht verstanden werden.

Wir streben weder Feindschaft zwischen den Völkern noch zwischen den Staaten an. Wir reichen allen Völkern der Welt die Hand zur Freundschaft und wünschen uns Beziehungen, die auf gegenseitigem Respekt, Zusammenarbeit, Frieden und gemeinsamen Interessen beruhen. Freundschaft mit der Welt bedeutet jedoch keine Abhängigkeit von ihr; und Hilfe im Kampf um die Freiheit anzunehmen, bedeutet nicht, nach der Befreiung eine ausländische Vormundschaft zu akzeptieren.

Iran akzeptiert weder innere Besatzung noch äußere Fremdherrschaft.

Kein einziger Zentimeter iranischen Bodens, kein Teil seiner Hoheitsgewässer, keine seiner iranischen Inseln, keine Energieressource des Landes und kein Bestandteil der nationalen Rechte der Bürger Irans darf abgetreten, verhandelt oder zum Gegenstand eines politischen Kompromisses gemacht werden.

Jede territoriale Meinungsverschiedenheit oder jeder Gebietsanspruch darf ausschließlich von einer legitimen Regierung geprüft werden, die aus dem freien Willen des iranischen Volkes hervorgegangen ist, und nur im Rahmen der nationalen Interessen Irans und des Völkerrechts – niemals von einem Regime, das für seinen Fortbestand auf ausländische Unterstützung angewiesen ist.

Die Islamische Republik wird gehen. Doch die Zukunft Irans wird weder in Washington noch in Moskau, Peking oder Brüssel und auch in keiner anderen ausländischen Hauptstadt bestimmt werden.

Die Zukunft Irans wird allein vom iranischen Volk bestimmt.

Wir erklären mit klarer und unüberhörbarer Stimme:

Iran braucht weder einen Vormund noch einen Herrscher.

Iran gehört dem iranischen Volk.

1819 Polk Street, Suite 173, San Francisco, CA 94109 * Phone: (650) 619-7623, www.iraniandemocracyfront.com